

Arrest

nr. 75 840 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 oktober 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 6 oktober 2011 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof ten aanzien van verzoeker op 6 december 2011 het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten K.A. (...)
en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing:

Op 06 oktober 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Over de interest, verwijst de verzoeker naar de arresten n. 66 328 tot 66 332 van de 08.09.2011 van de Algemene Kamer van de Raad ;

Over de motiveringsverplichting :

« L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de cormaitre les raisons sur lesquelles celle ci se fonde en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre à la personne concernée , le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente d'exercer son controle a ce sujet » (CCE 30 octobre 2009 , n°33 541)

« Uit het feit dat de motieven kunnen worden teruggevonden in het administratief dossier vloeit niet voort dat voldaan werd aan de verplichting om in de bestreden beslissing zelf de juridische en doorslaggevende feitelijke motieven waarop de bestuursbeslissing gesteund is op te nemen » (RyV 25 november 2009 , nr. 34 787). In de zaak [K.], is de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd op een fautive informatie , een beslissing van het CGVS die bestaat niet;

In de zaak [K.] er is geen beslissing van het CGVS op de 06.10.2010 ... maar wel op de 06.10.2011 ; De verwerende partij zal zeker zeggen dat het is een faut van de secretaris en dat hij zeker naar de beslissing van de 06.10.2011 van de het CGVS verwijst; Dat is een a posteriori motivering die is niet toelaatbaar; Een a posteriori motivering vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen;”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat het louter feit dat de bestreden beslissing behept is met een materiële vergissing niet kan leiden tot de vernietiging van de beslissing. Het blijkt duidelijk uit de inhoud van het dossier dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dateert van 6.10.2011. De beslissing kan onmogelijk genomen zijn op 6.10.2010 aangezien de asielaanvraag van verzoeker dateert van 14.10.2010. Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op de in het enig middel vermelde basis te vernietigen,

temeer nu verzoeker niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten. In het algemeen slaagt verzoeker er in zijn enig middel in het geheel niet in aan te tonen dat de materiële vergissing hem enig nadeel zou hebben berokkend. De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 75, §2 van het K.B. dd. 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinques betekend."

Terwijl art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2."

In casu dient te worden vastgesteld dat:

- door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6.10.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, verzoeker tegen deze beslissing geen beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd.

De gemachtigde heeft dienaangaande bovendien een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het KB dd. 08.10.1981 en art. 52/3 van de wet dd. 15.12.1980, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet is erkend als vluchteling, zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu werpt verzoeker evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

De verwerende partij ziet dan ook niet in op welke manier de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de door verzoeker aangehaalde motiveringsplicht. Immers dient te worden vastgesteld dat er door de bevoegde asielinstanties en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na gedegen onderzoek terecht werd geoordeeld dat verzoeker dienden te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Terwijl verzoeker geen schending aanhaalt van een hogere rechtsnorm."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin inhoudelijke kritiek gegeven wordt op een feitelijke overweging in de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad op 6 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker trof, en niet op 6 oktober 2010 zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk vermeldt.

2.5. Het betreft hier zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota een louter materiële vergissing. Zij kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, aangezien ze de kern ervan, namelijk de vaststelling van verzoekers illegaal verblijf en van een negatieve beslissing van de commissaris-generaal inzake zijn asielaanvraag niet raakt (cf. RVS 19 januari 2006, nr.153.940). De bestreden beslissing steunt derhalve op correcte feitenvinding. Verzoeker is blijkens zijn betoog bovendien perfect op de hoogte van de eigenlijke datum van de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij toont niet aan op welke wijze hij nadelige gevolgen ondervindt van het feit dat in de bestreden beslissing bij de weergave van de beslissing van de commissaris-generaal een vergissing in jaartal is gebeurd.

2.6. In deze is er geen sprake van een aposterioi-motivering van de bestreden beslissing, aangezien zoals reeds eerder gezegd, de kern van de bestreden beslissing, namelijk de vaststelling van verzoekers illegaal verblijf en van een negatieve beslissing van de commissaris-generaal inzake zijn asielaanvraag, reeds aanwezig is en overeind blijft staan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA